

4 söndagen efter Trettondedagen

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Matt. 14:22–33.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna söndag skall enligt evangeliebokens anvisning undervisa oss om ”*Jesu makt att hjälpa i storm och fara.*” Det är den makten, som vi hört prisas i evangeliet från altaret om hur Jesus stillar stormen och i predikotexten från predikstolen om den sjunkande Petrus. Denna makt är hela tiden en makt, som kommer de hotade lärjungarna till hjälp, som räddar den skara, som genom Ordet församlats kring honom. Det är alltså inte så, att närheten till Jesus innebär en skyddad hamn, en frihet från angrepp från fördärvets makter. Tvärtom är den sataniska makten i tillvaron inställd på att till kropp och själ bryta ned de människor, som församlas kring Jesus, liksom den går till angrepp mot Jesus själv. Det går inte att uttömmande förklara de stormar, som i dagens texter drar fram över Genesarets sjö, med luftras från höga bergssidor, med växlingen mellan dagens varma och nattens kalla luftmassor, med vågbrytningen i den trånga insjön. I allt detta finns till slut en ond vilja, ett outsägligt hat, som genom Guds tillstädjan förfogar över den själlösa skapelsen liksom över den besjälade, och som vill utplåna Guds rike, syndaförlåtelsen, livet och saligheten, och låta synden, döden och djävulen vara allenarådande. Därför måste också vi vara beredda på sådant, på att kindpustas av Satan. Han är föga intresserad av den tillvaro, som lydigt, flitigt och med glädje tjänar honom, men så mycket mer av de människor, som genom dopet och tron gått förlorade för honom och blivit Guds egendom. Vi, som i dag församlats under Jesu predikstol, och som låter oss undervisas av Ordet, skall veta oss ständigt stå under detta hot, ja, ”*eder vedersakare, djävulen går omkring såsom ett rytande lejon och söker vem han må uppsluka.*” (1 Petr. 5:8)

Om vi skulle finna, att Satan inte bekymrar sig om oss, att havet ligger spegelblankt och aldrig har krusats av den minsta bris, då befinner vi oss inte i Jesu båt, inte i den heliga kyrkans skepp, som är de heligas samfund. Detsamma gäller om vi inför Satans angrepp inte erfar vår svaghet, inte anfåttas, inte kan känna igen oss i ordet till S:t Petrus: ”*Du klenetrogne,*

varför tvivlade du?” Åsynen av de vredgade vågorna, blicken ner i de öppnade djupen, dånet av stormilarna träffar faktiskt kropp och själ med fruktan. Sa ser de kristna ut, som känner sitt syndafördärv och erkänner dess verkan. Det är också bara sådana svaga varelser, som behöver dagens predikan, som behöver undervisas om ”*Jesu makt att hjälpa i storm och fara*”, som måste höra:

- I. **Jesu makt att hjälpa sträcker sig över både andliga och lekamliga ting,**
- II. **Jesu makt att hjälpa kan hållas tillbaka för att öva vår tro,**
- III. **Jesu makt att hjälpa måste ständigt predikas för trons bevarande.**

I. Jesu makt att hjälpa sträcker sig över både andliga och lekamliga ting.

De texter, som i dag når oss som Guds tilltal och tröst, talar om människor, som på en och samma gång är i själsligt trångmål och i kroppslig fara, som fylls av skräck och klenetro inför den hotande drunkningsdöden. Liksom sålunda faran är av dubbelt slag och omfattar vår tillvaros båda skikt, är Jesu makt att hjälpa något, som sträcker sig över både andliga och lekamliga ting. Det faktum, att vi inte längre bland oss har den apostoliska, underbara och utomordentliga nådegåvan att genom handpåläggning göra alla slags under, får aldrig vrängas till att Jesu makt att hjälpa i lekamliga ting på något sätt skulle höra till det förgångna. Nej, fortfarande gäller om Jesus, att ”*både vindarna och sjön äro honom lydiga*”, att dagens profetiska läsning ur Jesajas bok har sin fulla och obegränsade tillämpning på Jesus, vår Herre: ”*Det är han som för härskaran däruppe fram i räknade hopar; han nämner dem alla vid namn. Så stor är hans makt, så väldig hans kraft, att icke en enda utebliver*”.

II. Jesu makt att hjälpa kan hållas tillbaka för att öva vår tro.

När Jesus i evangeliet synbarligen oberörd av stormens våldsamt och sina lärjungars eländighet

slumrar i skeppets bakstam, är det för lärjungarna helt fördolt, att "så väldig är hans kraft, att icke en enda uteblir", att himlakropparnas och stjärnornas dans vilar i Jesu händer. De provas i sin tro och tvingas ropa sitt "Herre, hjälp oss; vi förgås." Ja, de får t.o.m. lära sig sin klenstro, se sin egen andliga vanmakt: "I klen-trogne, varför rädens I." På detta sätt handlar Gud med oss den dag, som i dag är. Han håller tillbaka sin gudomliga hjälp för att lära oss att tro Ordets löften, innan de gått i uppfyllelse, att förtrösta på Guds hjälp, innan den blivit synlig. I denna tuktan, i denna Den Helige Andes skola, blir vi ofta underkända och framstår som klentrogna, med Gud tar ända inte sin hand ifrån oss. Han hjälper oss trots var klenstro, och han fortsätter att leda oss till större tro, till sann fromhet, som är att vila i Ordet utan yttre stöd.

III. Jesu makt att hjälpa måste ständigt predikas för trons bevarande.

Den dag, då vi sluter oss för dagens predikoämne och inte längre räknar med Jesu makt att hjälpa, har Den Helige Ande lämnat oss och tagit ifrån oss nådens gåva. Därför måste vi ständigt umgås med

d.h. Skrifts löften om hans hjälp och bistånd och höra om hur han bistått de heliga i alla tider. Världen kallar föraktfullt sådant för söndagsskoleberättelser, ett otrons uttryck, varigenom man vill försvara sin otro. Den rätta söndagsskolan, den rätta högmässopredikan, tröttnar aldrig på att peka på vad Jesus gjort och vad Jesus nu vill göra. På predikotexten om den sjunkande S:t Petrus stöder sig kyrkan och ber: "Du som frälste Petrus utur faran, bär oss Herre, på dina starka armar över mörka djupen." Så har redan det Gamla Testamentets fromma brett. "På dig förtröstade våra fäder; de förtröstade, och du räddade dem." (Ps. 22:5) Våra kalla, klentrogna hjärtan värms av sådana exempel och blir varma, troende hjärtan. Ja, till slut kan den kristne skåda tillbaka på sitt eget liv och av Guds många ingripanden uppbygga sin tro och förtröstansfullt säga: "Allt härintill har HERREN hjälpt oss." (1 Sam. 7:12)

Amen.